

Älä karkota minua kasvojesi edestä

Olemme jo viikkoja valmistautuneet, ja koitti Sovintosunnuntai. Pyydämme ja annamme anteeksi, mitä olemme tehneet sanoin ja teoin, tietoisesti tai tietämättämme. Silti taival juhlaan vasta orastaa.

Totisessa kilvoituksessa etsimme eheyttä, eikä ilman mielenmuutosta se olisi mahdollista. Anteeksipyytämällä toivomme, ettei yksikään kasvo kääntyisi pois meistä, samoin anteeksiantamalla osoitamme, ettemme itsekään käännä katsettamme lähimmäisest. Ilmaisemme tahtomme palata alkuperäiseen eheyteen.

Temppeliin mennyttä publikaania seuraten jätämme Suuressa paastossa narsistisen korskeuden, anomme uudistumista ja kääntymystä. Irrotamme kerta kerran jälkeen mielemme siitä, mikä maailmasta on, ja suuntaamme kilvoittelumme siihen, mikä on pysyvää ja perustavaa. Luovumme egomme tyydyttämisestä ja annamme vilpittä sijaa toiseudelle.

Emme enää matkaa itsekkäinä yksilöinä vaan persoonina. Näin kuljettuna paastotaival heijastaa jo tien päätepistettä. Vain yhdessä käyty paasto voi tarjota täyden eheytyksen perspektiivin, väylän totiseen ylösnousemukseen.

Tällä kapealla polulla – eheyden etsikkoaikana – suistumisen vaara on alituinen. Mutta kuten väärintekijällä katumuspsalmissa, sydämemme hartain rukous on langettuammekin saada nauttia Jumalan ja lähimmäistemme kirkastavasta läsnäolosta:

Älä karkota minua kasvojesi edestä...